SVERIGES RIKSDAG

# Motion till riksdagen 2026/27:1424

**av Linnéa Wickman m.fl. (S)**

# En fiskeripolitik för återhämtning för Östersjöns fiskbestånd

## Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inom EU bör verka för en mer restriktiv och ekosystembaserad fiskeriförvaltning, där Ices rådgivning kompletteras med råd för återuppbyggnad av fiskbestånden och där mer ändamålsenliga fredningsperioder införs för att skydda sill och strömming inför lek, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör intensifiera samarbetet med övriga Östersjöländer, särskilt Finland, för att nå gemensamma åtaganden om mer restriktiva fiskekvoter, begränsningar av det storskaliga industrifisket och långsiktig återhämtning för sill- och strömmingsbestånden i Östersjön, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör intensifiera arbetet med en permanent utflyttning av trålgränsen samt verka för att de svenska fiskekvoterna fördelas på ett ansvarsfullt sätt som främjar fiskbeståndens återhämtning och stärker det småskaliga kustfisket, i linje med målsättningarna för havsmiljöpolitiken och EU:s havsmiljödirektiv, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör fortsätta att utveckla en kunskapsbaserad och effektiv förvaltning av säl och skarv, där möjligheterna att skydda särskilt utsatta fiskbestånd stärks och resultaten från

pågående forsknings- och förvaltningsinsatser tas till vara, och tillkännager detta för regeringen.

# Motivering

Östersjön är ett av världens mest sårbara innanhav. Men utvecklingen under lång tid har visat att det hårda fisketrycket från det storskaliga industrifisket varit en tydlig faktor för utarmade fiskbestånd, något som både småskaliga kustfiskare och forskare varnat för. Bristen på större strömming är särskilt oroande och får konsekvenser för havets ekosystem, men även framtiden för det småskaliga och lokala fisket längs ostkusten. Eftersom strömmingen är en nyckelart påverkas också många andra arter som är beroende av strömmingen som föda. Över tid har utvecklingen gjort det svårare för småskaliga kustfiskare att bedriva sin verksamhet, vilket hotar både kulturarv och arbetstillfällen. Ytterst påverkar det också förutsättningarna för den lokala livsmedelsförsörjningen och tillgången till matfisk.

I beslutet i ministerrådet om fiskekvoterna för 2027 så ser vi åter ökade kvoter för sill- och strömming jämfört med 2026. Även om detta är under de nivåer som internationella havsforskningsrådet ICES bedömt som det maximalt möjliga uttaget så innebär det att vi fortfarande har långt kvar till en fiskeripolitik som säkerställer långsiktigt livskraftiga fiskbestånd och ekosystem. Att bestånden börjat förbättras ett enskilt år får inte bli en ursäkt för att sedan kraftigt öka kvoterna året efter. Med beslutet bedöms det att lekbiomassan i Bottniska viken enbart kommer öka i mycket begränsad omfattning. Det är inte en tillräcklig hög ambitionsnivå för att möjliggöra en långsiktig återhämtning och det systemskifte som krävs för att byta riktning efter många år av överfiske.

Det finns i grunden också ett behov av att reformera principerna för hur EU:s fiskekvoter beslutas. Dagens förvaltning som utgår ifrån principen om maximalt hållbart uttag, MSY tar inte hänsyn till storlekssammansättning på fisken och har bidragit till den situation vi ser idag. Osäkerheterna i ICES bedömningar behöver tas på större allvar, återuppbyggnadsplaner bör tas fram samtidigt som en ökad samsyn krävs runt länderna i Östersjön. Detta för att kunna nå enighet om långt mer restriktiva kvoter och en paus för det storskaliga industrifisket för att bidra till en långsiktig återhämtning för fiskbestånden. Här bör Sverige intensifiera sina insatser, särskilt gentemot Finland som vi på andra områden har nära och gott samarbete med.

Utöver detta är det viktigt att fullfölja arbetet för att permanenta den utflyttade trålgränsen och fortsätta arbetet för att möjliggöra ökad jakt på säl- och skarv. Forskningsjakten i Gävle kommun samt Älvkarleby respektive Tierps kommun i Norduppland som undersöker effekterna av predationen från storskarv är en insats som bidrar till att öka kunskapen i syfte att stärka sköra fiskbestånd.

*Linnéa Wickman (S)*

*Sanna Backeskog (S)* *Jim Svensk Larm (S)*